

dr hab. Elżbieta Szymańska, prof. PB

Białystok, 20.12.2024 r.

Politechnika Białostocka

Wydział Inżynierii Zarządzania

Katedra Marketingu i Turystyki

Recenzja rozprawy doktorskiej

mgr Magdaleny Justyny Winiarskiej

pod tytułem

„Skuteczność zarządzania projektami w Jednostkach Szkolnictwa Wyższego”

dziedzina nauk społecznych

dyscyplina naukowa: nauki o zarządzaniu i jakości

przygotowanej pod kierunkiem naukowym

Promotora dr hab. Joanny Kizielewicz, prof. UMG

Promotora pomocniczego dr Katarzyny Szelańgowskiej-Rudzkiej

Podstawa prawna i formalna recenzji oraz jej struktura

Podstawą prawną wykonania recenzji jest Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2016, poz. 882 z późniejszymi zmianami). W artykule 13 pkt. 1 ustęp 1 tej Ustawy (nowelizacja z dnia 12 kwietnia 2017 r.) wskazano, że „Rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne rozwiązanie problemu w oparciu o opracowanie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne, lub oryginalne dokonanie artystyczne, oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.”. Formalną podstawą niniejszej recenzji jest pismo Pani dr hab. Marzenny Popek, prof. UMG, Przewodniczącej Rady Naukowej Wydziału Zarządzania i Nauk o Jakości

Uniwersytetu Morskiego w Gdyni z dnia 25 października 2024 r., informujące o powierzeniu mi funkcji recenzenta rozprawy doktorskiej pani mgr Magdaleny Justyny Winiarskiej.

W recenzji przyjęto następujące kryteria oceny: uzasadnienie wyboru tematu i problematyki badawczej, poprawność formułowania problemu badawczego, celów i hipotez badawczych oraz zastosowanych metod, ocena struktury rozprawy i jej zawartości merytorycznej, uwagi formalne i merytoryczne. Zwieńczeniem recenzji, zgodnie z zasadami, jest ostateczna konkluzja odnośnie kontynuacji procedury.

1. Wybór tematu i określenie problematyki badawczej

Poruszana w dysertacji tematyka wpisuje się w dziedzinę nauk społecznych, dyscyplinę naukową *nauki o zarządzaniu i jakości*. Doktorantka prawidłowo zdiagnozowała liczne luki badawcze (cztery), empiryczne (cztery) oraz lukę poznawczą, uzasadniając, że „...na rynku brakuje przykładów dobrych praktyk i narzędzi (wskaźników i metodyk), które mogłyby stanowić instrumentarium dla JSW w celu poprawy skuteczności zarządzania projektami w JSW” (s. 8). Wszystkim zdiagnozowanym lukom przyporządkowane zostały problemy w formie ośmiu pytań badawczych (tab. 4.1, s. 161). Autorka za przedmiot badań wybrała jednostki szkolnictwa wyższego (JSW).

Omawiany przez Doktorantkę temat uważam za istotny, gdyż rozwój szkół wyższych oraz pracowników naukowych, w coraz większym stopniu jest uzależniony od skutecznego ubiegania się o fundusze oraz udział w różnych projektach naukowych i dydaktycznych. Przyczynia się do tego utrzymujący się w kraju niski poziom finansowania nauki. Wymusza to na JSW stałe zabieganie o środki z innych dostępnych źródeł. W związku z obecną sytuacją geopolityczną raczej nie można liczyć na poprawę sytuacji w najbliższych latach, co powoduje, że wiedza projektowa stanowi cenną wartość, stąd poznanie czynników przyczyniających się do skutecznego zarządzania projektami należy uznać za istotny wkład w praktykę zarządzania uczelniami. W związku z powyższym uważam, że wybór tematu jest uzasadniony i celowy, problem badawczy, zasygnalizowany w tytule, naukowo wartościowy i interesujący poznawczo, a tytuł rozprawy odpowiada podjętej problematyce.

2. Poprawność formułowania celów i hipotez badawczych oraz wyboru metodyki

Celem głównym pracy jest ocena skuteczności zarządzania projektami w Jednostkach Szkolnictwa Wyższego oraz opracowanie rekomendacji, które umożliwią podniesienie skuteczności zarządzania projektami w JSW. Ponadto wskazane zostały trzy grupy celów szczegółowych, będących wynikiem zdiagnozowanych luk teoriopoznawczych,

empirycznych i aplikacyjnej (strony 163-164). Autorka sformułowała następujące cele teoriopoznawcze:

1. Charakterystyka certyfikatów zarządzania projektami dostępnych dla pracowników Biur Zarządzania Projektami (BZP) w JSW,
2. Identyfikacja metodyk zarządzania projektami i narzędzi IT wspomagających zarządzanie projektami w JSW,
3. Określenie metryk i wskaźników wykorzystywanych w ocenie skuteczności zarządzania projektami w JSW,
4. Opracowanie syntetycznego wskaźnika oceny skuteczności zarządzania projektami w JSW.

Zaproponowała również cztery cele badawcze:

1. Ocena wpływu certyfikacji pracowników BZP w zakresie zarządzania projektami na skuteczność zarządzania projektami w JSW,
2. Ocena wpływu stosowanych metodyk zarządzania projektami na skuteczność zarządzania projektami w JSW,
3. Ocena wpływu narzędzi IT wspomagających zarządzanie projektami stosowanych w JSW na skuteczność zarządzania projektami w JSW,
4. Ocena skuteczności zarządzania projektami w badanych JSW przy wykorzystaniu analizy wskaźnikowej.

Określiła też cel aplikacyjny, a mianowicie:

1. Wskazanie obszarów i atrybutów mających wpływ na skuteczność zarządzania projektami w JSW.

Ponadto Doktorantka sformułowała cztery hipotezy badawcze, zaś hipoteza główna uzyskała następujące brzmienie: Skuteczność zarządzania projektami w Jednostkach Szkolnictwa Wyższego jest uwarunkowana zasobami kadrowymi, organizacyjnymi i technicznymi wykorzystywanymi przez JSW w procesie zarządzania projektami.

Autorka zaproponowała następujące hipotezy częściowe:

- H1. Jednostki Szkolnictwa Wyższego zatrudniające certyfikowanych pracowników biur zarządzania projektami wykazują wyższą skuteczność w zarządzaniu projektami niż te, które nie zatrudniają certyfikowanych pracowników,
- H2. Jednostki Szkolnictwa Wyższego stosujące nowoczesne metodyki zarządzania projektami wykazują wyższą skuteczność zarządzania projektami niż podmioty stosujące tradycyjne metodyki zarządzania projektami,

H3. Jednostki Szkolnictwa Wyższego stosujące nowoczesne narzędzia IT wspomagające zarządzanie projektami wykazują wyższą skuteczność zarządzania projektami niż podmioty stosujące tradycyjne narzędzia wspomagające zarządzanie projektami.

Cała procedura badawcza została przedstawiona na schemacie (s. 155), natomiast treść hipotez została zestawiona w sposób syntetyczny w tabeli wraz ze zdiagnozowanymi lukami oraz celami (s. 164). W pracy zastosowano trzy podstawowe metody badawcze: metodę ankietową, obserwację uczestniczącą i wywiad bezpośredni. Każdej z metod przyporządkowano odpowiednie techniki i narzędzia badawcze. W analizie statystycznej danych wykorzystano program *Statistica 13*. Wykonano testy wielokrotnych porównań i została przeprowadzona analiza różnorodności przy użyciu wskaźnika różnorodności *Simpsona* (SID_{IT}). Zastosowano również współczynnik zmienności (QCV) i współczynnik korelacji rang *Spearmana* (r_s).

Cel pracy ma wskazać, co Autorka chce w pracy dowieść lub udowodnić, tym samym należy uznać, że cel został poprawnie sformułowany i jasno wskazuje na oczekiwany rezultat badawczy. Można jednak odczuwać pewien niedosyt w zakresie realizacji celu głównego pracy, gdyż Doktorantce nie udało się opracować wynikających z badań rekomendacji umożliwiających podniesienie skuteczności zarządzania projektami w JSW. Natomiast zdiagnozowane zostały zmienne, które w badanych podmiotach nie mają wpływu na skuteczne zarządzanie projektami. Autorce udało się jednak zrealizować wszystkie teoriopoznawcze i empiryczne cele szczegółowe. Cel aplikacyjny stanowi, moim zdaniem, wyzwanie dla kolejnych badań, gdyż Doktorantka nie uzyskała jednoznacznych wyników upoważniających do wskazania obszarów i atrybutów mających wpływ na skuteczność zarządzania projektami w JSW. Może wynikać to z faktu, że w żadnym z załączonych kwestionariuszy ankietowych nie znalazło się bezpośrednie pytanie dotyczące wskazania czynników (obszarów, atrybutów) skutecznego zarządzania projektami (ewentualnie poza pytaniem nr 12 z kwestionariusza wywiadu ustrukturyzowanego odnosi się w pewnym sensie do tego zagadnienia).

Moje wątpliwości budzą hipotezy badawcze, których weryfikacja wymaga zwykle reprezentatywności próby badawczej, a Doktorantka poddała badaniom jedynie pięć spośród 429. JSW działających w Polsce. Ponadto wydaje się, że dobór jednostek o podobnym charakterze niejako „spłaszczył” uzyskane wyniki. Natomiast należy podkreślić, że Autorka wykazała się dużą odwagą formułując hipotezy i prezentując negatywną weryfikację każdej z nich.

Powyższe uwagi nie umniejszają wartości przeprowadzonych badań i całej pracy, będąc raczej głosem w dyskusji, niż krytyką. Opis procedury badawczej, celów i hipotez oraz zastosowanych metod, powiązanie ich z lukami poznawczymi, co zostało przedstawione w rozdziale czwartym, należy uznać za profesjonalne i wyczerpujące. Wnioski przedstawione w ostatniej części, wprawdzie czasem sprzeczne z uzyskanymi wynikami, stanowią próbę poszukiwań naukowych, gdzie Autorka postrzega niedoskonałości procedury badawczej oraz problematyczność uzyskanych wyników. Reasumując, poszukiwania badawcze, precyzja języka oraz liczba zdiagnozowanych luk i przyporządkowanych celów i pytań badawczych oraz metod wskazują na dojrzałość naukową Autorki.

3. Ocena struktury rozprawy i jej zawartości merytorycznej

Przedstawiona do recenzji dysertacja liczy 298 stron i składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia oraz aneksu, który zawiera 18. załączników. Dwa początkowe rozdziały odnoszą się do zagadnień teoretycznych. Praca została wyraźnie podzielona na dwie części – teoretyczną i empiryczną. Rzuca się w oczy nierównomierność treści zawartej w poszczególnych rozdziałach, gdzie najdłuższy (pierwszy) liczy ponad 60 stron, zaś bardzo skromnie prezentują się na tym tle dwa końcowe rozdziały, szczególnie rozdział szósty składający się zaledwie z 10 stron.

W początkowych trzech rozdziałach zaprezentowany został systematyczny i szczegółowy przegląd dotychczasowego dorobku naukowego i publikacyjnego w zakresie tematyki badań. W pierwszym rozdziale pracy przedstawiono teoretyczne podstawy zarządzania projektami, w tym kluczowe modele, metodyki, metody oraz narzędzia wykorzystywane na potrzeby zarządzania projektami. W kolejnym rozdziale opisano podstawy teoretyczne w zakresie skuteczności zarządzania projektami. Szczególną uwagę poświęcono takim aspektom, jak planowanie projektów, zarządzanie ryzykiem, monitorowanie i ocena procesu realizacji, a także dostępne sposoby oceny skuteczności zarządzania projektami. Trzeci rozdział obejmuje aspekty dotyczące Jednostek Szkolnictwa Wyższego w odniesieniu do zarządzania projektami. Doktorantka, na podstawie literatury przedmiotu, zidentyfikowała determinanty, które w istotny sposób wpływają na strukturę i funkcjonowanie JSW w otoczeniu społeczno-gospodarczym. Dokonała także przeglądu uwarunkowań formalno-prawnych, organizacyjno-technicznych i społecznych. Tak przeprowadzona kwerenda literatury pozwoliła zidentyfikować luki badawcze oraz wyzwania, przed którymi stoją JSW w zakresie zarządzania projektami, a jednocześnie

umożliwiła sformułowanie pytań badawczych. Autorka zaproponowała tu wiele własnych koncepcji klasyfikacji projektów, co w znacznym stopniu porządkuje omawianą tematykę.

Wyraźnie oddzielona druga część rozprawy prezentuje dociekania własne Doktorantki. Rozdział czwarty pracy dotyczy postępowania badawczego, prezentacji celów, hipotez i pytań badawczych, zaś szczegółowy schemat procedury przedstawiono na s. 155. Doprecyzowany został również zakres podmiotowy, przedmiotowy i przestrzenny badań. Dokonano doboru metod w odniesieniu do dwóch rodzajów podmiotów badań, a mianowicie: podmiotów instytucjonalnych, czyli Jednostek Szkolnictwa Wyższego oraz podmiotów indywidualnych, czyli pracowników biur zarządzania projektami w JSW. W badaniach wykorzystano triangulację metod badawczych i wykorzystano zarówno metody jakościowe, jak i ilościowe. Ponadto przeprowadzono badania eksploracyjne materiałów zastanych, obserwację uczestniczącą, sondaż diagnostyczny, wywiady ustrukturyzowane oraz analizy studiów przypadków badanych JSW. W rozdziale piątym przeanalizowano między innymi: strukturę organizacyjną badanych JSW w zakresie jednostek odpowiedzialnych za zarządzanie projektami, kompetencje zespołów tworzących te biura, stosowane metodyki i narzędzia IT wspomagające zarządzanie projektami, a także procedury i politykę JSW w odniesieniu do procesu doboru projektów do realizacji. Autorka przedstawiła też zestawienie przyjętych wskaźników (tab. 5.4, s. 224) wykorzystanych jako zmienne w porządkowaniu liniowym dla poszczególnych wskaźników syntetycznych, nazywając go autorskim i podając jako źródło publikację wspólną z promotorem (niestety niepełną i nie ujętą w bibliografii). Trudno zatem nazwać je autorskim. Zestawienie to wykorzystano jako zmienne do opracowania autorskich wskaźników syntetycznych (strony 224-236) i dokonując ich porównania (s. 237). W ostatnim, szóstym rozdziale zaprezentowano możliwości wykorzystania wskaźników oceny skuteczności zarządzania projektami w JSW, pokazując atrybuty skutecznego zarządzania w pięciu badanych podmiotach oraz hipotetyczne korzyści oraz ograniczenia z zastosowania tych wskaźników.

Dociekania badawcze Doktorantki zostały zwieńczone podsumowaniem i wnioskami końcowymi, które stanowią szerokie pole do rozważań i dyskusji (czemu daję wyraz w następnej części recenzji), gdyż z jednej strony pokazują usiłowania Autorki zmierzające do wyjaśnienia rozbieżności uzyskanych wyników z początkowymi założeniami, a z drugiej strony stanowią przykład twórczej, choć czasem nietrafionej interpretacji uzyskanych wyników. Część ta przybliży czytelnikowi trudny warsztat badacza i problemy, z jakimi musi się czasem zmierzyć, przy czym należy podkreślić krytyczną i obiektywną samoocenę własnych dokonań.

Przedstawiona do recenzji praca stanowi próbę analizy aktualnego stanu zarządzania projektami w Jednostkach Szkolnictwa Wyższego, ale także próbę odpowiedzi na pytanie - w jaki sposób można dokonywać oceny skuteczności zarządzania projektami przy wykorzystaniu analizy wskaźnikowej. Wyniki, zdaniem Autorki, mogą stanowić rekomendację do wprowadzania zmian w funkcjonowaniu biur zarządzania projektami w JSW w celu usprawniania ich działalności. Oceniając zawartość merytoryczną rozprawy należy jednoznacznie stwierdzić, że pomimo wskazanych wątpliwości, rozprawa stanowi dojrzałe dzieło naukowe.

4. Uwagi formalne i merytoryczne

Strona warsztatowa przedłożonej rozprawy zasługuje na pozytywną ocenę. Pani mgr M.J. Winiarska wykazała się znajomością literatury przedmiotu, adaptując ją na potrzeby własnych badań. Należy podkreślić biegłość językową Doktorantki i wyraźną dbałość o poprawność sformułowań oraz estetykę rysunków i tabel. Strony teoretyczna i empiryczna są ze sobą skorelowane, z przewagą rozważań teoretycznych. Niestety doktorantka nie uniknęła pewnych błędów, a rolą recenzenta jest wskazanie niedociągnięć, które nie są obce żadnemu opracowaniu naukowemu. Przygotowując opracowanie naukowe należy we wstępie i w zakończeniu zamieścić informację dotyczącą wkładu do dyscypliny/dyscyplin nauki, czego zabrakło w pracy, chociaż we Wstępie Autorka stwierdza, że przeprowadzone rozważania mogą „... przyczynić się do optymalizacji procesu zarządzania projektami ze względu na ich wpływ na rozwój teorii oraz praktyki zarządzania projektami” (s. 10), co jednoznacznie plasuje je w dyscyplinie naukowej nauki o zarządzaniu i jakości. Przede wszystkim wątpliwości budzi treść (sformułowanie) hipotez, realizacja celu głównego oraz wnioski z przeprowadzonych badań. Doktorantka uzyskała zatem odpowiedź na pytanie: Które czynniki nie mają wpływu na skuteczność zarządzania projektami w pięciu badanych podmiotach? Końcowe wyniki oraz odważne przyznanie, że żadne z trzech założeń (hipotez), nie znalazło potwierdzenia w badaniach pokazują, że w procedurze badawczej mógł nastąpić błąd, co przyznaje sama Autorka w Podsumowaniu i wnioskach końcowych. Wydaje się, że w kwestionariuszu ankietowym (w badaniach ilościowych) zabrakło podstawowego pytania: Jakie czynniki przyczyniają się do skutecznego pozyskania i efektywnego zarządzania projektem? Docenić należy fakt, że Autorka sama postrzega niektóre słabe strony własnych badań, na przykład zauważając, że trudno porównać JSW, które zrealizowały 20 projektów z tymi, które w tym samym czasie realizowały aż 231 projektów (s. 229).

Poniżej wymieniam niedociągnięcia, na które należy zwrócić uwagę w trakcie dalszej, niewątpliwie twórczej, kariery naukowej pani mgr M.J. Winiarskiej:

- zbyt rozdrobniona struktura początkowych rozdziałów, w szczególności rozdziału pierwszego sprawia, że wyraźnie widoczna jest asymetria zawartości poszczególnych części pracy; by tego uniknąć przy planowanym upublicznieniu badań w formie monografii, sugeruję połączenie dwóch rozdziałów końcowych,
- Autorka prezentuje różne wskaźniki, (s. 150-154), do których należałoby dodać opis lub dyskusję,
- w tabelach prezentujących opinie różnych autorów sugeruję zamieszczenie źródeł w wierszach, w dodatkowej kolumnie, szczególnie w przypadku, gdy przytaczane są różne definicje, gdyż wypisywanie ich pod tabelą bardzo zaciemnia obraz,
- w tabeli 2.5 nie ma potrzeby wpisania słowa „metoda” skoro jest już w nagłówku,
- wśród bogatej literatury zebranej przez Autorkę nie ma żadnej publikacji promotora i promotora pomocniczego, ani nawet samej Autorki, zaś źródło wymienione w treści pracy (między innymi na stronie 224) jest niepełne i nie zostało uwzględnione w bibliografii,
- uważam za niedostateczne uzasadnienie kryteriów doboru próby (s. 167-173),
- we Wnioskach znajduje się wiele stwierdzeń, które trudno uznać za wnioski z badań, gdyż tematy te nie były podejmowane przez Autorkę. Na przykład nie wykazano, że „...wartością posiadania certyfikatów jest skuteczne zastosowanie zdobytej wiedzy i wykorzystanie jej do odpowiedniego wykonania działań projektowych” (s. 252). Podobne zastrzeżenia dotyczą konkluzji, iż „...nie trzeba, w poszczególnych wskaźnikach syntetycznych, osiągać maksymalnych wartości. Ważne jest to, aby dostosować te wszystkie elementy do własnych potrzeb i realizować działania, które przekładają się na skuteczność zarządzania projektami” (s. 253). Niestety nie znalazłam wśród wyników badań żadnych, które potwierdzałyby niniejszy wniosek, a w niektórych przypadkach Autorka wyciąga wnioski wręcz przeciwne do uzyskanych wyników (strony 256–257), na przykład zalecając większe sformalizowanie procedury projektowej podczas, gdy badania tego nie wykazują, a można uznać wręcz przeciwnie (większa dowolność i mniej kontroli i formalności powinny służyć kreatywności i aktywności). Jednak żadnego z tych stwierdzeń nie można przyjąć (nie znajdują potwierdzenia w badaniach), ale wskazują na konieczność kontynuacji

podjętych rozważań. Przy czym należy docenić próbę interpretacji wyników przez Doktorantkę,

Poza wymienionymi uwagami na podkreślenie zasługuje duża odwaga badawcza, gdy Autorka przyznaje, że żadna z „hipotez” nie została zweryfikowana pozytywnie (s. 254), rozumiejąc, że zbyt mała próba badawcza (pięć podmiotów) nie pozwala na obiektywne wnioskowanie. Doktorantka rozważa, że „... należy być świadomym istniejących ograniczeń związanych z zaproponowaną analizą wskaźnikową, którą należy traktować jako element pomocniczy, a nie ostateczne narzędzie weryfikacji oceny skuteczności zarządzania projektami w JSW” (s. 257). Zastanawia się także, czy może wskaźnik skuteczności (i inne) nie odzwierciedla faktycznego „sukcesu” projektowego. Za ważną samoocenę należy uznać stwierdzenie, że „Kluczowym elementem istotnym dla przyszłych badań może być zwiększenie liczby uczestników i zwiększenie próby badań (...), może to poprawić reprezentatywność uzyskanych wyników badań i możliwość ich generalizacji dla całej populacji” (s. 258). W ostatnim akapicie (s. 259) Doktorantka konstatuje, że „...warto rozważyć zbadanie szerszego zakresu zmiennych, aby uzyskać bardziej kompleksowy obraz badanego problemu”, co należy uznać za dojrzałe i krytyczne podejście do badań naukowych.

Poruszana w dysertacji problematyka skuteczności zarządzania projektami w uczelniach jest bardzo istotna i niewątpliwie temat nie został wyczerpany, dlatego rekomenduję kontynuację badań. W związku z tym pragnę skierować do Doktorantki pytanie dotyczące wyników przedstawionych na rysunku 4.22, gdzie Autorka prezentuje narzędzia IT wykorzystywane w zarządzaniu projektami w badanych JSW: Dlaczego badane podmioty w tak wąskim zakresie wykorzystują dostępne narzędzia IT? Interesujące byłoby również rozważenie kwestii – z czego może wynikać tak znacząca różnica w zakresie liczby realizowanych projektów przez badane podmioty, skoro dobór obejmował uczelnie o podobnych cechach?

Wskazane powyżej niedostatki generalnie nie wpływają na wartość dociekań badawczych i zostały w rozprawie zrekomensowane wnikliwą analizą licznych dokumentów źródłowych oraz konstruktywną prezentacją procedury badawczej. Powyższe uwagi mają na celu wsparcie Doktorantki w dalszym rozwoju naukowym oraz wskazanie kierunków, które mogą przyczynić się do doskonalenia warsztatu badawczego w przyszłości. Należy podkreślić, że Autorka podeszła do tematu bardzo ambitnie, dokonując przeglądu ponad 680 publikacji i źródeł, zatem gratuluję podjęcia takiego wyzwania. Pozytywnie należy ocenić uporządkowany sposób prezentacji zagadnień. Na szczególną uwagę i pochwałę zasługują staranność prezentowanych treści, bogactwo języka i umiejętność przejrzystego i poprawnego

formułowania myśli, a także interesujące i zróżnicowane formy prezentacji poszczególnych kroków i wyników badań.

Konkluzja

Całościowa analiza recenzowanej dysertacji doktorskiej pani mgr Magdaleny Justyny Winiarskiej pod tytułem „Skuteczność zarządzania projektami w Jednostkach Szkolnictwa Wyższego”, pozwala na sformułowanie wniosku, że Autorka przedstawiła dojrzałe opracowanie naukowe, wykazując się zarówno ugruntowaną wiedzą teoretyczną jak i kompetencjami w zakresie zastosowania metod badawczych pozwalających na przedstawienie oryginalnego rozwiązania ważnego problemu badawczego w dyscyplinie *nauki o zarządzaniu i jakości*. Praca prezentuje logiczny przebieg procesu badawczego zwieńczony opracowaniem licznych wskaźników syntetycznych, które można wykorzystać do oceny skuteczności zarządzania projektami i dowodzi umiejętności samodzielnego prowadzenia badań naukowych oraz bardzo dobrej znajomości literatury naukowej w obszarze podejmowanej problematyki badawczej.

Stwierdzam, że recenzowana rozprawa doktorska spełnia wymogi określone w art. 13 ust. 1. Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2016, poz. 882 z późn. zm.), gdyż stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego i wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydatki w dyscyplinie naukowej *nauki o zarządzaniu i jakości*, a także umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. **Wnoszę zatem do Rady Naukowej Wydziału Zarządzania i Nauk o Jakości Uniwersytetu Morskiego w Gdyni o jej dopuszczenie do dalszego procedowania i publicznej obrony.**

